

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIAIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 79 / 4 DECEMBRIE ANUL III, 2021

AL CELSVI DINTRE SFINȚI, PĂRINTELVSI NOSTRU ANTONIE CEL MARE

27. Grija de viața duhovnicească și sânguința sufletului fac pe oameni buni și iubitori de Dumnezeu. „Căci întru toate și nu scade cu rugăciunea. Unul ca acesta nu se teme de draci.

28. Cei ce se amăgesc cu nădejdiile lumești și cunosc până în amănunt ce trebuie să facă pentru viața duhovnicească, dar nu fac, se aseamănă cu cei ce împrumută doctoriile și uneltele medicinei, însă nu știu și nici nu au grijă să facă întrebuințare de ele. De aceea să nu învinuim niciodată pricina dintâi, sau pe altcineva pentru păcatele noastre, ci pe noi înșine, căci dacă sufletul vrea să fie trândav, nu poate fi nebiruit. (FILOCALIA I, Capete 27-28).

GARBOVIREA NEVAZUTĂ - ADÂNCUL NEȘTIUT AL PATIMI- LOR

„În starea de cădere în care se află, totii oamenii suferă de patimi într-o măsură sau alta, adică sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Dar cel mai adesea ei nu-și cunosc nici căderea, nici boala. Îndobțese, după cum spune **Sfântul Macarie Egipteanul**, oamenii nu știu că firea lor bolește din pricina aceluia rău dintâi al neascultării, care a răzbatut până la noi: „Lumea cea văzută, de la împărați până la cerșetori, este într-o neîncetată tulburare, dezordine și luptă și nimeni nu cunoaște pricina. Or, este vădit că răul care a intrat în lume prin neascultarea lui Adam, este centrul tuturor relelor și cauza morții. Păcatul care a intrat în lume prin Adam și care este ca o putere și o esență a lui Satan, a semănat toate relele. El lucrează în ascuns în omul cel lăuntric și în mintea lui și-l războiește cu gândurile. Oamenii nu știu că fac aceasta împinși de o putere străină, socotesc că ele sunt lucruri firești și că din propria lor socotință le fac [...]. Astfel, lumea suferă de patimile cele rele și nu știe”.

Sfântul Simeon Noul Teolog, la rândul său, constata: „Suntem atât de stăpâniți de patimi și am ajuns într-o asemenea întunecare și neștiință, încât **nu mai simțim starea în care ne aflăm, nu mai știm nici măcar că făptuim cele rele**”.

„**Lumina sufletului s-a întunecat într-atât, încât nu mai vedem cât de rănit și sfâșiat este el**”, spune un Părinte. Lui Eusebiu,

care-l întrebase pentru ce oamenii se străduiesc să se vindece de bolile trupesti, dar nu se îngrijesc deloc de bolile sufletului lor, Ioan din Singurătate îi răspunde că, din pricina păcatului, „**nu mai pot să vadă și să priceapă nimic, fiind ca niște morti, nesimțitori la starea lor lăuntrică**”. „**Ca cei ce suntem în aceste boli [ale patimilor], nu putem să le descoperim, fie din pricina neputinței, fie din pricina adâncii lor înrădăcinări în noi**”.

Sfântul Isaac Sirul remarca faptul ca „**mulți fiind bolnavi, nu știu nici măcar că sunt bolnavi**” și „**cei mai mulți dintre oameni, bolind [de patimi] se dau drept sănătoși**”.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune și el că „**cel care s-a predat păcatului, asemenea celui amețit de beție, nu știe deloc că este bolnav**”. Iar în altă parte spune limpede: „**Ce-i mai groaznic este că noi nici nu ne mai dăm seama de păcatele care ne stăpânesc [...]. Din pricina nesimțirii în care am ajuns, nu ne mai deosebim întru nimic de nebunii care spun și săvârșesc fără frică fapte pline de primejdie și de rușine. Nu le este rușine deloc de faptele și de cuvintele lor, ba, dimpotrivă, se mai și laudă cu ele. Se cred mai sănătoși decât cei cu adevărat sănătoși. Așa suntem și noi. Ne purtăm cum se poartă oamenii bolnavi, dar nici măcar nu simțim ca suntem bolnavi**”. Neștiind că-i bolnav, omul căzut nu se îngrijește de sănătatea sa și crede ca n-are nevoie de tămăduire. **Numeroși sunt cei care „pentru că nu și-au simțit patimile, nu s-au îngrijit nici de tă-**

măduirea lor”, constată Sfântul Isaac Sirul. **Ei se împotrivesc tratamentului duhovnicesc.**

„**Cum va primi să fie vindecat cel ce nu crede defel că zace în boala sau cădere?**”, se întreabă Sfântul Simeon Noul Teolog. Or, cel care nu-și cunoaște starea în care se află nu face altceva decât să și-o înrăutățească.

„**Boala cea mai rea este aceea care macină pe om fără ca el s-o știe**”, ne atrage atenția Sfântul Ioan Gură de Aur, care, în altă parte, spune în același sens: „**a nu se cunoaște omul pe sine este culmea nebuniei și a patimilor**”. Chiar dacă începe să înțeleagă care-i este adevărata fire și, așadar, să-și vadă decăderea, adâncurile ființei sale lăuntrice nu i se descoperă omului pe dată. Creștinul însuși, care primește prin credință și prin harul Duhului Sfânt puterea de a se cunoaște, nu-și vede de la început toate patimile care zac în el, căci pentru aceasta se cere multă nevoiță. (GARBOVIREA NEVAZUTĂ - ADÂNCUL NEȘTIUT AL PATIMILOR | Cuvântul Ortodox (cuvantul-ortodox.ro))

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

DOI VECINI

Un țăran cam rău la suflet a găsit, într-o zi, pe pășunea sa, vaca vecinului. Mânios, omul a luat animalul la bătaie, după care l-a legat și l-a dus înapoi, spunându-i vecinului său:

– Dacă mai găsesc o singură dată vaca ta la mine-n grădină, să știi că o bat și mai rău, ai auzit? A doua zi, însă, vecinul cel dintâi găsi și el, în bătătura sa, două oi ale celuilalt, ce se strecuraseră printr-o spărtură a gardului. S-a apucat omul și a reparat gardul, după care a luat frumos oile și le-a dus stăpânului lor, celui crud, spunându-i:

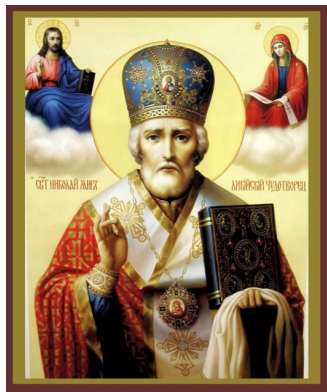
– Am găsit la mine-n curte două dintre oile dumitale. Le-am adăpat și ți le-am adus acasă. Dacă am să le mai găsesc și altă dată în curtea mea, să știi că am să fac la fel: am să le port de grijă și am să ți le aduc nevătămate.

–Îți mulțumesc, i-a răspuns țăranul. Puteai să faci la fel ca mine, dar acum îmi dau seama ca eu am greșit. Vei vedea că a doua oară nu se va mai întâmpla! Și, într-adevăr, țăranul s-a ținut de cuvânt. Când vrei să-i arăți cuiva că a greșit, nu trebuie să o faci cu răutate, ci cu blândețe și răbdare și, atunci, cu siguranță, vei reuși.

„Învățătura din constrângere nu este făcută să rămână, dar cea care pătrunde în suflet prin dragoste și bunăvoință, aceea rămâne acolo pentru totdeauna”,(PILDE CRESTIN-ORTODOXE – DOAR ORTODOX)

SFÂNTUL IERARH NICOLAE
6 decembrie 352

Cel între sfinți Părintele nostrum **Nicolae al Mirelor Lichiei**, făcătorul de minuni, a fost arhiepiscop de Mira, în sudul

Asiei Mici (Turcia de azi), în secolul al IV-lea. Vene-rat pe scară largă, nu numai în Biserica Ortodoxă, ci și în majoritatea confesiunilor creștine, Sfântul Nicolae este unul dintre cei mai iubiți și mai cinstiți sfinți în popor. Sfântul Nicolae este sfânt ocrotitor al mai multor țări (cele mai notabile fiind Grecia și Rusia) și orașe, dar și al celor ce practică diferite meserii, ca de exemplu marinarii. Biserica face prăznuirea Sfântului Nicolae pe 6 decembrie (data adormirii și praznic principal), precum și la 9 mai (mutarea moaștelor sale) și pe 29 iulie (data nașterii sale).

O DURERE DE MĂSEA La mine acasă se păstrează câteva picături de **ulei sfințit, pe care l-am primit de la biserică după Sfântul Maslu săvârșit în ziua pomenirii Sfântului Nicolae.** S-a întâmplat ca odată mama să se afle în vizită la mine. O durea cumplit o măsea. Eu am dus-o la policlinică, unde i-au scos-o. Însă peste puțin timp, mama a făcut febră mare, obrazul i s-a înroșit și i s-a

umflat. **Suferea mult, iar eu nu o puteam ajuta cu nimic. La acea oră târzie, policlinica era deja închisă. Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre icoane. În minte mi-au răsunat cuvintele din Evanghelie: „După credința voastră fie vouă”**(Matei 9,29). **Am privit sticluța cu ulei sfințit și am început să mă rog Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Am luat sticluța în mână și am uns cu ulei obrații mamei, făcând semnul crucii pe ei și rostind:**

– **În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.** În văzul întregii familii, mama a început să se simtă din ce în ce mai bine: roșeața și umflătura au dispărut, iar febra a scăzut. Cu toții ne-am bucurat. I-am propus mamei, de câteva ori, să citească, drept mulțumire pentru vindecarea minunată, Acatistul Sfântului Nicolae. Ea însă a refuzat, susținând că nu fusese decât o simplă întâmplare. Tot în aceeași seară durerea i-a revenit. Irina, din orașul Samara, Rusia

CEL MAI BUN ANGAJATOR

Am rămas fără serviciu. Producția unei uzine la care am lucrat aproape 16 ani s-a oprit. Câștigam bani prin diverse locuri, cum și unde puteam, iar ca să mă angajez în specializarea mea nu era nicio nădejde. **Situația în familie era critică. Părintele de la biserică, aflând de situația mea, m-a sfătuit să mă rog Sfântului Nicolae și să citesc zilnic acatistul său. I-am urmat sfatul și am început să citesc în fiecare dimineață și seară acatistul Sfântului.**

Peste câteva zile, am fost anunțat că eram așteptat să fiu angajat conform specializării mele. Interesant este faptul că la întreprinderea la care am început să lucrez era ordinul să nu fie angajați oameni „de pe stradă”. **După ce șeful meu mi-a semnat cererea de angajare, mă tot întreba:**

– **Cine este cel care ți-a mijlocit angajarea? Iată, de această minune m-am învrednicit eu, nevrednicul, din partea Sfântului Nicolae.** Alexei Popov, orașul Volgograd, Rusia.(<https://marturieathonita.ro/minuni-contemporane-ale-sfantului-ierarh-nicolae/>).

**СВЯТЫЕ ПАИСИЯ АГХИОРИ ТЫС
СВЯТЫЕ ДУХОВНИЧЕСКИ О**

Maica Domnului, Maica noastră cea mult iubitoare Evlavia către Maica Domnului

— Gheronda, spuneți-ne ceva despre Maica Domnului.

— Ce să vă spun? Mă puneți într-o situație foarte grea Ca să vorbească cineva despre Maica Domnului, trebuie să trăiască neîncetat harul părtașiei cu ea

— Gheronda, și numele Maicii Domnului are putere duhovnicească, precum cel al lui Hristos?

— Da. Cel care are multă evlavie la Maica Domnului, când aude numele ei, se topește. Sau, dacă îl află undeva scris, îl sărută cu evlavie și inima lui tresaltă. Poate ca o slujbă întreagă, de la cap la coadă, să nu facă altceva decât să sărute neîncetat numele

Maicii Domnului. Și când se închină la icoana ei, nu are sentimentul că este icoană, ci însăși Maica Domnului, și se prăbușește la pământ, copleșit de dragostea ei.

— Gheronda, spuneți-ne ceva despre pelerinajul pe care l-ați făcut Sfinția Voastră la Maica Domnului din Tinos.

— Ce să vă spun? O icoană atât de mică și are atâta Har! Nu puteam să mă mai dezlipesc de ea. M-am dat la o parte puțin, ca să nu-i împiedic pe ceilalți care voiau să se închine.

— Mulți se smintesc, Gheronda, de faptul că la unele icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului se află puse numeroase obiecte oferite de închinători.

— Să vă spun ce a pățit odată un închinător foarte simplu și evlavios. A mers la Mănăstirea Iviron și s-a închinat Maicii Domnului „Portărița”. Această icoană este plină de monezi bizantine de aur. La întoarcere, mergând către Mănăstirea Stavronichita, au început să-l lupte gândurile.

„Maica Domnului, a spus, eu voiam să te văd altfel: simplă, fără monezile de aur”. Dar ce credeți că i s-a întâmplat? L-a apucat deodată o durere puternică, a amețit și a căzut grămadă acolo, în mijlocul drumului. A început să ceară ajutor de la Maica Domnului, zicând: „Maica Domnului, fă-mă bine, că-ți voi aduce doi galbeni!” Atunci i-a apărut Maica Domnului și i-a spus: „Așa mi-au adus și alții monezile. Crezi că eu le-am cerut? Crezi că eu le-am vrut?” Și îndată durerea i-a încetat. Vedeți, deoarece avea intenție bună și multă credință, Maica Domnului l-a ajutat. Eu, uneori acolo la Colibă, când vreau să mă rog Maicii Domnului, mă gândesc: „Cum să merg să mă rog ei așa, cu mâinile goale?” De aceea tai câteva flori sălbatice, le duc la icoana ei și spun: „Maica Domnului, primește aceste flori din Grădina ta!” înainte de a merge în Sfântul Munte, îi auzeam pe unii spunând că este „Grădina Maicii Domnului” și mă așteptam să găsesc aici flori, pomi fructiferi etc. Când am ajuns aici și am văzut castani sălbatici, tot felul de arbuști,

am înțeles că Grădina Maicii Domnului este duhovnicească. Mai târziu am simțit în ea și prezența Maicii Domnului.

— Cum să simt, Gheronda, prezența Maicii Domnului, ca să mi se încălzească inima?

— Pentru că porți numele Maicii lui Hristos și al Maicii, după Har, a tuturor oamenilor, să o chemi mereu, zicând: „Maica Domnului, tu care ai binevoit să port numele tău, ajută-mă să trăiesc așa cum este bineplăcut ție. Alții sunt mișcați sufletește numai la auzul numelui tău, iar eu ce fac?” Fie că Maica Domnului să rămână mereu lângă tine și să te acopere, ca pe puiul de găină, sub aripile ei îngerești. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evangelismos București, 2013, Pag. 47-48 Va continua).